

padě čl. LXIX a zákona čís. 235/12 nebude to dle úmyslu zákonodárce jiné, a dlužno tedy otázku, jak odevzdatel koní má si k vyplacení ceny pomoci, nemaje exekučního titulu, zodpovědětí poukázáním na § 22 zákona, kterýž stanoví, že »rozhodování o sporných otázkách, vyskytнувších se při použití tohoto zákona, patří do oboru správních vrchností a konečně rozhoduje ministr honvedů« (zemské obrany), a který patrně nechce míti a nemá v podstatě jiného smyslu, než § 20 zákona č. 235/12, platného v historických zemích, jenž tu praví, že rozhodovati o z á v a d á c h a s t í ž n o s t e c h přísluší politickým úřadům, v poslední instanci ministeriu zemské obrany. Jestliže tedy stát ustanovenou cenu neplatí, je to »závada«, »sporná otázka«, pro kterou odevzdatel koně musí si podati stížnost, o níž rozhodne se pořadem jmenovaných správních úřadů, do jichž rozhodnutí lze si pak stěžovati u Nejvyššího správního soudu, jak to souhlasí s předpisem §u 2 čís. 6 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n. Avšak má-li tu místo tento předpis, je vyloučena příslušnost zemského soudu v Praze dle zákona z téhož dne čís. 4 sb. z. a n. Dodati jen dlužno, že žalobce dle obsahu svého přednesu netvrdí prostou k o u p i, nýbrž právě o d v o d dle cit. zákona, jak tomu svědčí zejména obsah jeho přípravného spisu podaného dne 21. dubna 1924, a že tedy rekursní soud neprávem staví se na stanovisko, že byly-li koně »koupenny«, pořad práva vyloučen není. Třeba totiž žalobce užíval i výrazu »odkoupení«, je to vzhledem k celému obsahu jeho přednesu a vzhledem k tomu, že nežaluje u obecného soudu příslušného pro soukromoprávní poměr z kupní smlouvy, nýbrž u fora stanoveného zákonem čís. 4/18, jen jiný výraz pro odvod. Otázku soukromoprávní koupě nesluší tedy do toho zavlékati, ale ovšem právě proto se rozumí, že mohl-li by žalobce pouhou koupí dokázati, pořad práva mu tímto rozhodnutím zamezen není naopak právě vyhrazen, protože zde se rozhoduje toliko o příslušnosti pro poměr z veřejnoprávního aktu odvodu. Konečně dlužno doložiti, že dle žaloby byly žalující straně převzaté koně přes její protest vráceny a ona že je na účet eráru prodala. Než ani tu nelze na věc pohlížeti s jiného hlediska, než se stanoviska zákona o odvodu, neboť žalobce účtuje pořad odvodní cenu, kterou ovšem nazývá kupní, a jen připočítává útraty dražby a zvěrolékařské prohlídky; důvodem nároku pořad zůstává odvod a nikoli vrácení koní, z něhož přece se pro něj nic odvozovati nedá.

Čís. 4142.

Do usnesení vyrovnávacího komisaře, jímž bylo dle §u 12 vyr. řádu odloženo prodejové řízení, zahájené k žádosti mezizasílatele ohledně zasílaného zboží, může si stěžovati i zasílatel.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, R I 720/24.)

Ve vyrovnacím řízení firmy Z. odložil v y r o v n a c í k o m i s a ř podle §u 12 vyr. ř. prodejové řízení, zahájené ohledně zasílaného zboží, k žádosti mezizasílatele firmy Sch. a Co. v Lindavě. Do usnesení stě-

žovala si firma Sch. a Co. v Košicích, jež byla zasílatelem zboží. Rekursní soud rekurs odmítl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by rekurs firmy Sch. a Co. v Košicích věcně vyřídil.

Důvody:

Nelze souhlasiti s právním názorem rekursního soudu, že firmě Sch. a Co. v Košicích nepřísluší právo stížnosti do usnesení vyrovnávacího komisaře ze dne 17. května 1924, jímž bylo podle §u 12 vyr. ř. odloženo prodejové řízení tří vagonů prken, uložených v městském skladišti v Lindavě, proto, že prodejové řízení nebylo zahájeno k její žádosti, nýbrž k žádosti firmy Sch. a Co. v Lindavě. Jde o zboží zasílatelské, nacházející se v moci posléz jmenované firmy, která je mezizasílatelkou firmy Sch. a Co. v Košicích. Podle čl. 382 odstavec první obch. zák. přísluší zasílateli pro náklady tam blíže uvedené a pro zálohy na zboží poskytnuté zástavní právo na tomto zboží, pokud je má ve své moci nebo může s ním disponovati. Toto právo může zasílatel podle čl. 382 odstavec druhý obch. zák. uplatňovati také vůči ostatním věřitelům a proti úpadekové podstatě vlastníka. Použil-li zasílatel mezizasílatele, má podle čl. 382 odstavec třetí obch. zák. mezizasílatel zároveň vykonávati práva, příslušející předchůdci nanejvýš jeho právo zástavní. Z toho plyne, že, třebaže bylo prodejové řízení zahájeno k žádosti firmy Sch. a Co. v Lindavě, mělo jím býti realizováno také zákonné právo zástavní firmy Sch. a Co. v Košicích. Odložením prodejového řízení byla tedy postižena firma Sch. a Co. v Košicích ve svých právech a právních zájmech a nezáleží na tom, zda byla jim zároveň postižena snad také firma Sch. a Co. v Lindavě, které ostatně, jak se podle spisů zdá, žádné nároky vůči dlužnici nepříslušejí. Nelze proto pochybovati o tom, že firma Sch. a Co. v Košicích jako zástavní věitelka dlužnice, jsoucí ve vyrovnání, je oprávněna ke stížnosti proti usnesení vyrovnávacího komisaře, jímž prodejové řízení bylo odloženo. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověno a rekursnímu soudu uloženo, aby její stížnost do tohoto usnesení věcně vyřídil.

Čís. 4143.

Na soukromou školu a licenci politické zemské správy ku provozování takovéto školy nelze vésti exekuci ani dle §u 331 ex. ř. ani dle §u 341 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, R I 730/24.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením dlužníkovy licence ku provozování automobilové jízdní školy. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jak z nálezu zemské politické správy v Praze ze dne 7. března 1922, připojeného k rekursu, vychází, povinným přihlášené zřízení soukromé školy k výchově řidičů silostrojů bylo tímto úřadem ve smyslu cís. pat. ze dne 27. června 1850 čís. 309 ř. zák. vzato na vědomí a schválen učební řád podle §u 9 čís. 3 tohoto patentu.